

Byl-li nález rozhodčí komise závodních výborů vydán po rozumu §u 3 lit. g) zákona o závodních výborech č. 330/21 Sb. z. a n., lze se domáhati zrušení nebo změny nálezu takového u řádného soudu (§ 105 ústavní listiny).

Akciová společnost X. v M. podala proti dělníkům K. R-ovi a V. T-ovi žalobu o zrušení nebo změnu části nálezu rozhodčí komise závodních výborů v Praze ze dne 15. VII. 1925, čj. Rz 30/25, pokud jím byla podle §u 3 lit. g) zákona č. 330/21 Sb. z. a n. prohlášena 14 denní výpověď, daná správou žalující společnosti žalovaným dělníkům, více jak 3 roky v závodě tom zaměstnaným, bezúčinnou a společnost ta uznána povinnou podržeti tyto dělníky ve svém závodě za dosavadních podmínek.

Soud I. stolice odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu právního.

Soud rekursní vyhověl stížnosti a zamítl námitku nepřipustnosti pořadu právního z těchto důvodů:

Rozhodčí komise rozhodla po rozumu §u 26 zákona o závodních výborech ze dne 12. VIII. 1921, č. 330 Sb. z. a n. s platností konečnou, rozhodnutí její jest vykonatelným a jeví se tudíž přezkoumávání jeho vyloučeno, pokud v zákoně samém není stanovena v tomto směru výjimka.

Výjimka tato stanovena jest pak v § 105 odst. 1. ústav. listiny, jenž praví, že ve všech případech, ve kterých úřad správní podle zákonů o tom vydaných rozhoduje o nárocích soukromoprávních, volno jest straně, dotčené tímto rozhodnutím, po vyčerpání opravných prostředků dovolávati se nápravy pořadem práva, tedy v daném případě potud, pokud nález rozhodčí komise jest rozhodnutím úřadu správního o nároku soukromoprávním.

V odst. 2. téhož § se sice praví, že podrobnosti upravuje zákon, avšak toto ustanovení vyjadřuje toliko, že ústavní listina nezabývá se podrobnostmi souvisejícími s uplatňováním nároků, které ostatně již upraveny jsou zákonem ze dne 15. X. 1925 č. 217 Sb. z. a n.; na právní účinnosti § 105 odst. 1 úst. listiny se tím ničeho nemění.

Že rozhodčí komise je úřadem správním, patrně je z ustanovení § 26 a násl. zákona o závodních výborech, podle nichž rozhodčí komise působí toliko na poli práva veřejného, vyjímajíc jediný případ v §u 3 lit. g) cit. zák. zmíněný.

Zde s konečnou platností rozhoduje o nárocích soukromoprávních, aniž by měla povahu rozhodčího soudu. Že pak rozhodnutí po rozumu §u 3 lit. g) cit. zák. jest rozhodnutím o ná-

rocích soukromoprávních, plyne již z toho, že se jím určují nároky z určitého poměru soukromoprávního, založeného smlouvou.

Tím jsou dány tedy přesné podmínky, za nichž lze užití ustanovení § 105 ústav. list., podle něhož přezkoumání nálezu rozhodčí komise přísluší řádným soudům.

Žaloba, která domáhá se zrušení nálezu a prohlášení jeho bezúčinným, případně změny výroku rozhodčí komise, domáhá se tedy podle řečeného právě nápravy proti rozhodnutí rozhodčí komise, jako správního úřadu, proti němuž opravného prostředku není.

Žaloba tato byla proto zcela správně podána u řádného a podle bydliště žalovaných u jich příslušného soudu. Rozhodnutí I. stolice neodpovídá tudíž zákonu, bylo proto stížnosti vyhověti a uznati jak se stalo. (Viz rozsudek senátu pro řešení kompet. konfliktů ze dne 2. května 1924 č. 337/25 věstník min. sprav. 2925, sdělení č. 86.)

Nejvyšší soud p o t v r d i l toto rozhodnutí.

D ů v o d y: Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce, opřev rozhodnutí své o náhled vyslovený v rozsudku senátu pro řešení kompetenčních konfliktů ze dne 25. května 1925 č. 337/25. Názor ten o příslušnosti řádných soudů sdílí i dovolací soud a odkazuje stěžovatele na důvody uvedeného rozsudku, jenž byl vydán v obdobné věci.

Co do příslušnosti soudu, nezáleží na tom, z jakého důvodu běře žalující firma v odpor příslušnou část nálezu rozhodčí komise ze dne 15. července 1925. Postačí, že nález ten se týče věci upravené v § 3. g) zákona o závodních výborech č. 330/25 Sb. z. a nař.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1925 č. j. R I 1056/25. Dr. Grešl.

Na které spory vztahuje se předpis § 575 odst. 1. c. ř. s. o 8denní lhůté k opravným prostředkům. Nespadají sem spory o určení, že nájemní poměr trvá.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Kratší lhůty § 575 odst. 1. c. ř. s. platí, jak již bývalý vídeňský nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 196 repertoria nálezů (Gl. U n. ř. č. 3661) vyslovil a podrobně odůvodnil a jak i československý nejvyšší soud důsledně uznává, jen ve sporech